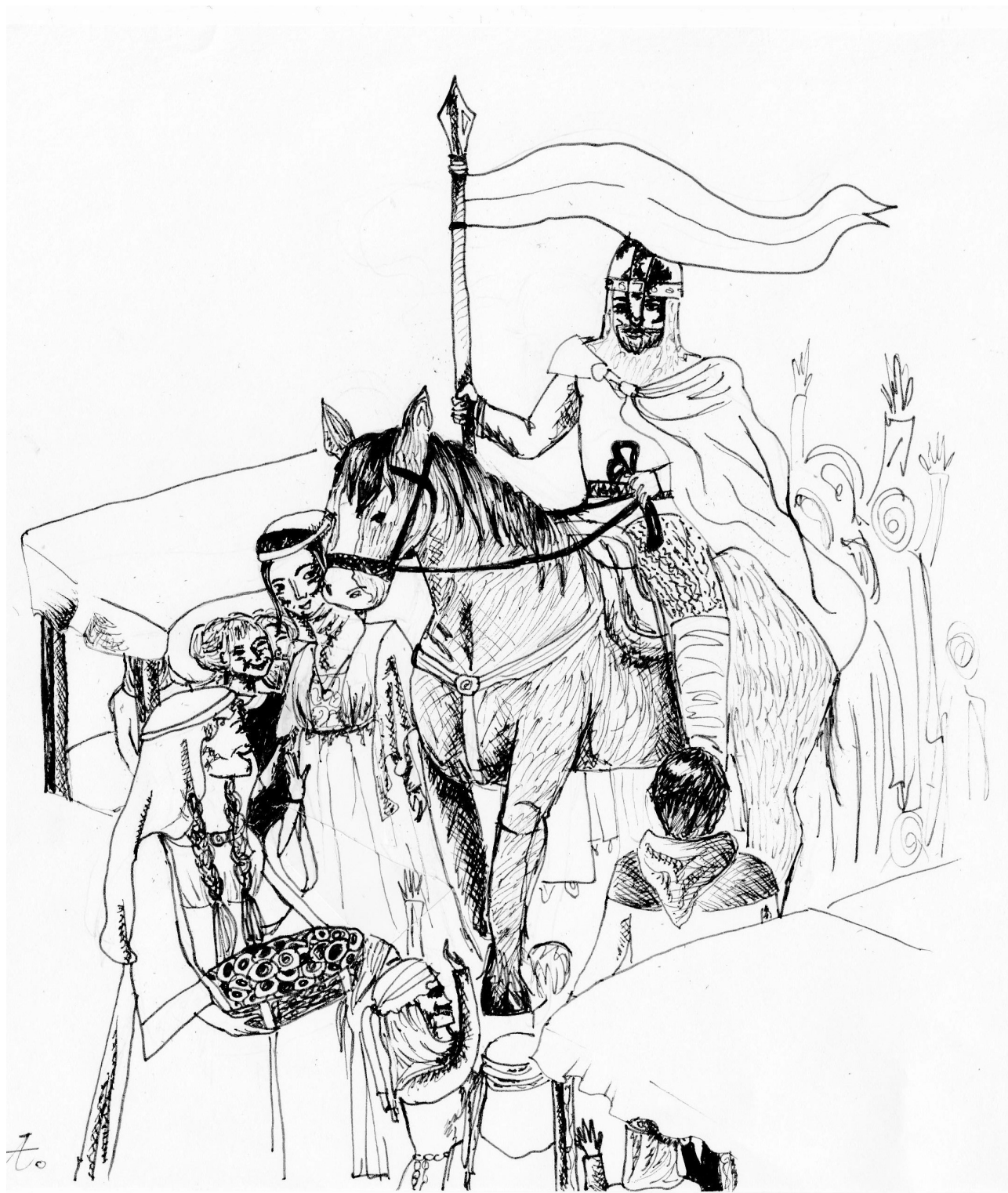

Zpravodaj farnosti při kostele sv. Václava
v Mníšku pod Brdy

Ilustrace Alžběta Lacková

Zápis z jednání Pastorační rady Římskokatolické farnosti Mníšek pod Brdy, dne 11. 9. 2016.

Co nás čeká ve farnosti:

15. října od 18 hod. - Koncert George Heriots Senior Chamber Choir – v kostele sv. Václava v Mníšku. Duchovní skladby a spirituály. Sbor z edinburské školy.

23. října od 8.30 hod. - Dětská mše svatá – v kostele sv. Václava v Mníšku

26. října od 14 hod. - Mše sv. u hrobky Brandisových – Řitka

20. listopadu od 10.30 - Dětská mše svatá – v kostele v Líšnici

Zpráva o činnosti členů Pastorační rady:

Daniela Feltová (katechetka):

Kladné zhodnocení farního tábora, hledá se lokalita na příští rok. Výuka náboženství - není jisté, jestli bude první skupinka „prvňáčci“, zatím je málo dětí, nutno zajistit osobu na převádění ze školy. Nejstarší skupina dětí zahájí přípravu na biřmování (udělení svátosti je plánováno na září 2018).

Bude také skupinka rodičů a dětí připravujících se k 1. svatému přijímání.

Podána žádost o zakoupení 2 – 3 biblických postaviček pro promluvy určené pro děti při mši sv.

Po dohodě s vedením školy v Líšnici – ve spolupráci s panem farářem zajistí vánoční a velikonoční program ve škole. Bude nacvičovat s dětmi koledy na zpívání u jeslíček během vánočních svátků, také tradiční představení s dětmi z nábožka hrané na Magdaléně a před Štědrým dnem.

Martin Sedlák (zástupce za Líšnici):

Rekonstrukční úpravy v Líšnici – obnovený plechový kříž zvenčí kostela, zrestaurována socha sv. Antonína se

žebrákem (ochotně zajistila rodina Boháčových), vyklizena márnice „Klubem přátel márnice“, vysekaná tráva kolem zdi.

P. Jan Dlouhý informoval, že byla zahájena jednání s obecním úřadem a se školou na využití fary pro školní vyučování od roku 2018 – provozní místnost pro farníky by zůstala.

Monika Umlášková (Charita ČR):

Zapojila se do nabídky z Arcidiecézní charity na využití potravinových balíčků z Národní potravinové sbírky. Speciálně vytvořené balíčky obsahující základní potraviny včetně drogerie – pro rodiny v nouzi, bezdomovce. Pokud by někdo věděl o někom potřebném, kontaktujte Moniku. Balíčky mohou být průběžně doobjednány, zaváží se 1x za měsíc.

Rudolf Kučera (Jíloviště, Trnová):

Proběhla v kapli sv. Floriána v Jílovišti výstava na počest Karla IV. Informoval o opravě broušeného křížku na hřbitově v Jílovišti. Zajišťuje opravu křížku na Jílovišti (první zastávka u Okálu). Křížky budou posvěceny při vzpomínce na všechny věrné zemřelé, dne 2. listopadu. Oprava okapů a tašek, podokapního žlábků na přístavbě v kostele v Trnové – zvažuje se kolem celého kostela.

Pavla Pšeničková (OÁZA):

Proběhlo „Mozaikování“ na budově Oázy na farní zahradě pod vedení Mirka Salcmána, vítaná byla účast rodičů a dětí – finální práce na opravě fasády. Proběhlo Svatováclavské posvícení. Programy pro I. stupeň základní školy – historie a místopis, jak se dělalo: papír, mouka, zpracování vlny, přírodověda – měření, koloběh vody, cesta kolem světa. Probíhá na farní zahradě, připravila a zajišťuje Zuzka Bartáková.

Příprava akcí zaštitěných Pastorační radou:

Zveme mládež na nově vzniklé Mníšecké spolčo! Bude pokračovat v říjnu.

Velmi uvítáme ministrantskou pomoc – dospělého muže, dětí i mládeže.

Je v plánu pokračovat v koncertech a setkáních pro profesní stavy – prodavačky/prodavače, zastupitele (patrně říjen 2016). Plánujeme také zakončení Svatého roku Milosrdenství, dne 20. Listopadu - slavnost Ježíše Krista Krále, zvažuje se využití Skalky – 19. listopadu 2016. Pouť na Skalku, křížová cesta, společné zazpívání si v klášteře, opékání vuřtů...

Různé:

Oprava fasády fary se přesouvá na jaro 2017 (práce začnou po Velikonocích). Je možné věnovat finanční příspěvek na tuto aktivitu (na účet farnosti nebo osobně panu faráři).

Zed' kolem kostela v Mníšku – je nutné podat ještě letos žádost o příspěvek z Fondu regenerace památkových zón

(musí podat Město), aby mohla rekonstrukce začít příští rok. Je třeba zvážit a rozhodnout, jak vyzdobit kapličky Božího těla (sochy, obrazy např. sv. Jan Nepomucký), aby byly v souladu se svým účelem a významem slavnosti Božího těla.

Plánované úpravy v Líšnici a velká oprava varhan - uzavřena smlouva s varhanářem na opravu varhan (170 tisíc). Informace o možnosti příspěvku bude zveřejněna v Líšnickém zpravodaji, budou umístěny kasičky (obecní úřad, kostel). Výtěžek z vánočního líšnického koncertu dětí ze základní školy bude věnován na tento účel. Nunto zvážit varhanní koncert po skončení oprav – na představení opravených varhan veřejnosti.

V Trnové je nyní kostel pravidelně otevírán manželi Šedovými. Pan Pilip zajišťuje rekonstrukci hrobky. Plánuje se prořezávání stromů v blízkosti kostela. Příští jednání pastorační rady bude probíhat dne 13. 11. od 19 hod. na faře v Mníšku pod Brdy.

Slavíme Rok rodiny: Recept na šťastné manželství

Libor a Marie Jelínkovi, Mníšek pod Brdy

manželé 17 let, tři dcery 14, 11 a 1 rok

Marie: Vdávala jsem se ve 21 letech ještě při studiu. Náš první domov byl poněkud netypický. Bydleli jsme v rodinném domě, který patřil sestrám fraktiškánkám, které nám umožnily bydlet za dobrých finančních podmínek v Praze. Šlo o požehnané místo, neboť to byl za minulého režimu tajný noviciát sester. Vzhledem k tomu, že manžel není pokřtěný a nepraktikuje víru v katolickém duchu, bylo podstatné, že jsme prošli první etapou v této křesťanské komunitě a navíc mě manžel přesvědčil o svém tolerantním přístupu k mé víře, než jsme se vzali. Jako velké

plus vidím zpětně, že jsme na žádost domácích nikdo neměli televizi. V duchu hesla, že kritický je sedmý, dvanáctý a pak už každý následující rok, pokud bych měla něco poradit, tak snad, aby si manželé dopřáli navzájem čas, kdy se může každý věnovat aspoň chvíli sám sobě (jednou týdně sport atd.) Pak, aby spolu dokázali hovořit, pokud někdo cítí ve vztahu napětí, nebo nespokojenost. Není to vždy jednoduché, protože taková diskuze může přerůst v hádku, ale problémy je třeba řešit včas, než přerostou do krize. Rovněž se nám osvědčilo občasné odloučení (pobyt u rodičů, pracovní cesty atd.), pak si více uvědomujeme, že si navzájem scházíme. Pokud dojde na problémy,

považuji za nejdůležitější myslet na to, že k druhému cítíme lásku. Citelnou pomocí jsou modlitby nejen manželů za vyřešení problémů. Ve vztahu je zapotřebí na sobě stále pracovat a nebrat jako samozřejmost, že manželství funguje, projevovat si vzájemný respekt a snažit se druhého občas potěšit, i kdyby to mělo být jen to, že nám manžel uvaří kávu :-). Za výhru považuji, že se stále těším, až si večer sedneme s manželem u sklenky vína a probereme, co přinesl den, nebo spolu prostě jenom jsme.

Jan a Pavlína Boháčovi, Klínec manželé 27 let, dvě dcery 24 a 22 let

Od chvíle, kdy jste nás s manželem na toto téma oslovili, jsme byli na jednu stranu velice poctěni tím, že právě my

dva máme tu čest někomu radit, aby mohl mít šťastné manželství tak, jako my dva s Honzou. Na druhé straně jsme neustále přemýšleli, co napsat. Po dlouhém zvažování, domlouvání se s Pánem Bohem jsme nezávisle na sobě přišli na to, že my o našem manželství vlastně psát nechceme. Manželství je pro nás oba tak tajemná a intimní svátost, že ji nechceme s nikým sdílet, nebo radit. Každý člověk si musí najít cestu ke šťastnému manželství sám. Pokud jsou radostné chvíle nebo problémy, tak je předat Pánu Bohu a nemotat se mu do Jeho díla. On nejlépe ví, co udělat.

A naše rady v tuto chvíli by vlastně byly úplně mimo.

ZDENA LACKOVÁ

Otázky z liturgie

K čemu je dobrá Brána milosrdenství a co se děje, když jí procházíme?

Bylo by dobré, kdyby si poutníci během tohoto Svatého roku a při průchodu Svatou branou – Branou milosrdenství – vzpomněli na evangelní příběh, který se odehrál u naimské brány, kde Ježíš vzkřísil mládence (Lk 7, 12-16).

U městské brány v Naimu se potkaly dvě početné skupiny, které přicházely z různých směrů a neměly nic společného. Ježíše následovali apoštolové a velký zástup, který se chystal ke vstupu do města, zatímco z něj vycházel smuteční průvod, ve kterém mnoho lidí doprovázelo zemřelého a jeho ovdovělou matku. V městské bráně se obě skupiny jen míjejí a každá pokračuje svou vlastní cestou, avšak právě tehdy evangelista Lukáš zaznamenává Ježíšovy pocity: „Když ji Pán uviděl, bylo mu jí líto a řekl jí: ‘Neplač!’ Přistoupil k márám a dotkl se jich. Ti, kdo je nesli, se zastavili“. Ježíš projevuje hluboký soucit, zastavuje průvod, když se dotýká már, a pohnut milosrdenstvím vůči matce se rozhoduje,

že bude čelit smrti, takříkajíc z očí do očí.

Každý člověk přicházející ke Svaté bráně s sebou nese svůj život s jeho radostí i utrpením, plány a pády, pochybnostmi a obavami, aby je předložil Pánovu milosrdenství. Budme si jisti, že Pán ve Svaté bráně přistupuje ke každému z nás, aby se s námi setkal, přinesl a poskytl nám své mocné slovo útěchy: „Neplač!“ Je to brána, v níž se setkávají bolest lidstva a Boží soucit. Když překračujeme její práh, konáme pouť milosrdenstvím Boha, který všem opakuje: „Pravím ti, vstaň!“ Každému z nás říká: „Vstaň! Postav se na nohy, jak tě stvořil Bůh!“ Tak zní Ježíšovo slovo, a to stále. Vyvolává v nás nový život, dává naději, posiluje znavená srdce, otevírá nás pohledu na svět a život, který přesahuje utrpení a smrt. Na Svaté bráně je pro každého vyryt nevyčerpatelný poklad Božího milosrdenství.

P. JAN DLOUHÝ

Masaryk jezdil na koni kolem našich oken

O krásné vzpomínky na své mládí se s námi podělila paní Věra Dlouhá, maminka P. Jana Dlouhého

Na dětství mám spousty krásných vzpomínek. Třeba svátek Božího těla – nosila jsem stříbrný košíček plný květinových lístků a bílé šaty, které mi ušila maminka. Bydleli jsme tenkrát na zámku v Benátkách nad Jizerou, kde tatínek podnikal ve strojírenství. Zámek byl upravený na byty, naše rodina – tedy já, starší bratr Karel, tatínek a maminka – jsme pro sebe měli celé první patro, celkem čtyři pokoje. Z toho posledního byl krásný výhled na krajinu Starých Benátek, podobně jako ze Skalky na Mníšek pod Brdy. Moc ráda jsem se z toho okna dívala... Narodila jsem se roku 1918.

VLAK JE NÁM ZA ZÁDY!

V zámecké zahradě jsme si často

hráli, kluci kopali do míče a my s holkama házely balónem o stěnu a počítaly říkanky.

Benátky tvoří dvě čtvrti, Staré Benátky dole a Nové Benátky na kopci u zámku, kde jsme bydleli. Tatínek měl továrnu na šrouby a podkováky právě dole, ve Starých Benátkách. Když jsme byli s bratrem malí, chodili jsme tam často na odpolední procházku, doprovázely nás tetičky, dvě starší tatínkovy sestry. Obě byly vdovy s maličkým důchodem, tak bydlely s námi a tatínek se o ně staral. Jednou jsme se takhle na procházce procházeli blízko kolejí úzké dvoukolejky, po které jezdil nákladní vlak, který vyvážel výrobky z tatínkovy továrny, také na podzim řepu do cukrovaru v Lysé nad Labem.

Vlak nejezdil každý den a tatínek doma oznamoval, kdy jezdí, ale tetičky to prostě nějak nevzaly na vědomí.

Zapovídaly se a my děti jsme poskakovaly před nimi.

No a co se nestalo, samozřejmě jel vlak. Strojvedoucí nás uviděl jako první. Tety znal - tatínek byl ve městě známá a vážená osobnost a on byl zase vtipálek, tak se rozhodl, že si z nás udělá legraci. Schválně jel pomaloučku a teprve když byl blízko, zatroubil. Hrozně jsme se lekli a bratr křičel: „Vlak je nám za zády!“ Tety zase křičely: „Utečte na stranu!“ A ten řidič se smál na celé kolo, jak nás polekal. Hned jsme pak zamířili domů.

MASARYK NA KONI

V Benátkách jsem ještě stihla odchodit první třídu Základní školy a pak jsme se museli odstěhovat, do Prahy na Klárov.

Nešťastnou náhodou totiž zemřel můj strýček, který tam bydlel s babičkou a aby ona nezůstala sama, naše rodina se k ní přestěhovala.

Strýc zemřel mladý, bylo mu 32 let a utopil se, i když byl předseda Sportovního plaveckého klubu Sparty. Tenkrát v červenci se pořádaly závody na pražské Vojenské plovárně. On tam uviděl známá děvčata, která se po řece projížděla na loďce. Plaval k nim, chtěl je pozdravit, schválně z legrace rozkýval lodičku tak, aby z ní musely vyskočit do vody. Jenže loď se rozkývala tak moc, že jej hned silně uhodila do spánku. Omráčený hned padnul ke dnu. Lidé z plovárny šli babičce oznámit tu strašnou zprávu. Babičku to zdrtilo, strýček byl její jediný syn, miláček.

A brzy nato nás postihla další rána – zemřel můj tatínek, na infarkt. Dům na Klárově patřil babičce, která jej pak věnovala mamince jako věno.

Dnes už ale nestojí, na jeho místě je nyní stanice metra Malostranská. Byl to jednopatrový dům s 18 nájemníky. Nemohl být vyšší, kvůli výhledu na Pražský hrad. Jednou to tam chtěl koupit nějaký kupec z Ameriky, ale když se dozvěděl toto omezení, z koupi sešlo.

Měli jsme svůj vlastní byt a babička vždycky ještě nechávala jeden byt prázdný, pro naše příbuzné, kteří do Prahy dojížděli na veletrhy.

Do druhé třídy jsem už tedy chodila do Základní školy u sv. Josefa v Josefské ulici, navštěvovala jsem dívčí, bratr zase chlapeckou.

Kolem našich oken na Klárově často chodil pan prezident Masaryk, doprovázel jej vždycky pobočník.

Dvakrát týdně, když bylo zasedání Parlamentu. Někdy chodil pěšky po Starých zámeckých schodech, jindy na koni cestou Na Opyši, kudy za císaře pána jezdily kočáry.

Když jsem vyšla Základní školu, šla jsem dál studovat Obchodní akademii, bratr zase techniku. Můj bratr byl veliký sportovec. Jezdil závodně na kánoi. Já jsem zase závodně plavala, ale jen mezi sportovními kluby, obvykle jsem byla druhá. Také jsem ráda hrávala tenis.

PAŠOVÁNÍ MOUKY ZA VÁLKY

Ta bratrova loďka, ta nám později za války hodně pomohla. To už jsme oba chodili na vysokou školu, já zase na obchodní a bratra zase na techniku a na Císařské louce měl své stanoviště VŠ sportovní klub. Bratr tam měl uvázanou kanoi.

Mívali jsme tenkrát často hlad, sháněli jsme lístky na jídlo, kupovali načerno potraviny... Všeho bylo málo.

Doslechli jsme se, že nad Živohoští je mlýn, kde načerno prodávali mouku. Bratr s kamarády tam jednou týdně

zajížděli.

Někdy jsem jezdila s nimi, museli jsme přejíždět peřeje u Svatojánských proudů - ani ty už dnes nemůžete uvidět, na jejich místě stojí Slapská přehrada. Právě tam mě bratr naučil koničkovat na kanoi. Nebála jsem se. Já jsem nikdy nevěděla, co je strach. Takhle jsem to měla od narození, maminka nám vždycky říkala: „Do všeho skoč rovnýma nohama. Nesmíš se ničeho bát!“.

Mouka se brala po deseti kilech, do nepromokavého pytle, zásobovali jsme tím celou rodinu.

ČECHY KRÁSNÉ, ČECHY MÉ...

Po dokončení vysoké školy jsem pracovala v účtárně na Ministerstvu školství. Později jsem si doplnila vzdělání v matematice a pracovala dlouhá léta jako učitelka matematiky, na odborných školách a učilištích. Říkávali o mně, že jsem přísná, ale to si nemyslím - nenechávala jsem nikoho propadnout. Rodiče měli dost co dělat, aby děti za války uživili. Tak jsem jim nechtěla přidělovat problémy.

Za protektorátu jsme jako kantoři museli vypomáhat v zemědělství, já měla známého ve Vlkonicích, tak jsem tam strávila jednou celé léto. Na podzim jsem ještě kopala brambory. Museli jsme pak odevzdávat potvrzení. Tak jsem se vydala na Městský úřad ve Vlkonicích pro potvrzení, sedlák mi ji sice přinesl, ale celou promaštěnou. Když jsem ji pak v Praze odevzdala řediteli, povídal mi: „Jak mi něco takového můžete odevzdat?“. Řekla jsem mu: „To si dělejte, co chcete, já jsem ráda, že mám alespoň to“.

Ve Vlkonicích mě také naučili vázat povřísla. Také pást dobytek. Sedla jsem si na louku a ráda se koukala na krásné vyhlídky. Často jsem si také zpívala známou písničku Čechy krásné, Čechy mé! Jak to bylo dál? Už si vzpomínám: Duše má se touhou pne,
kde ty vaše hory jsou, zasnoubené s oblohou? Za okupace jsme často zpívali vlastenecké písničky.

BYLO TO VOŠAJSTLICH

A pak zemřel Heydrich. Vzpomínám si, jak pohřební průvod šel po Národní třídě, pak přes Václavské náměstí na Příkopy... Učila jsem ve škole, která měla vchod z ulice Nekázanka, to bylo poblíž. V tu chvíli jsem společně s ostatními učiteli seděla ve sborovně, která měla okna otevřená na ulici. Měli jsme po konferenci, kolega říkal vtipy, smáli jsme se tak hlasitě, že to bylo slyšet až ven. Najednou rány na dveře – zabušilo na nás gestapo: „Co tady křičíte, máte držet smutek!“. A hned dva kolegy odvedli se sebou neznámo kam.

Naštěstí je za chvíli pustili – odvedli je jen na blízkou policejní stanici – a kolegové ještě stihli za námi přiběhnout, než jsme se všichni rozešli domů. Snažili se náš smích omluvit, vysvětlit a naštěstí se jim to povedlo. Ale bylo to vošajstlich. Nikomu jsme to pak tenkrát ani neřekli, každé slovo musel člověk hlídat. S čistou kůží bychom z toho nevyšli.

Těsně před skončením války jsem se vdávala, zanedlouho se mi narodil první syn a v roce 1950 druhý - kterého znáte jako pana faráře Jana Dlouhého z Mníšku.

KAROLÍNA PEROUTKOVÁ

Můj dar se jmenuje Kristián

Jmenuji se Alexandra a dostala jsem dar. Jmenuje se Kristian, narodil se náhle ve třicátém týdnu těhotenství a měl všechny možné komplikace nedonošeného dítěte.

Když mu pár hodin po porodu praskly obě plíce, nedávali mu šanci na přežití. Seděla jsem sama ve vestibulu porodnice a plakala, nešlo přestat. Najednou mě začalo hřát na prsou a pocítila jsem absolutní klid. Všude bylo ticho a já věděla, že mi Bůh daroval syna.

Kristian přežil, ačkoli mu nedávali šance. Ten den jsem pro syna plakala naposledy! Ano, je postižený, sám se neobslouží, nemluví a sám nechodí, ale je tady a mě naplnil láskou a radostí ze života. Má báječnou sestřičku, která ho umí rozesmát, a milující rodinu. Je někdy náročné vychovávat postižené děti a mnohdy i vyčerpávající snášet lékařské prognózy, ale díky Bohu za poznání pravého smyslu života.

Od miminka s Kikim cvičíme nejrůznějšími metodami. Vojtova metoda, Bobath, Čápková a dnes v jeho 6 letech hlavně metodou therasuit, a to v lázních Klimkovice. Jen díky této metodě je náš chlapeček již sám lezoucí po všech čtyřech a s dopomocí chodící jednotka. Je velmi smutné, že ačkoli je tato terapie velmi úspěšná, není hrazena pojišťovnou a Kiki může toto cvičení absolvovat jen díky hodným lidem a nadáním, které mu přispívají na transparentní konto. Ze srdce díky všem. Věřím, že se s Boží pomocí brzo rozběhne do našich náručí.

*S přáním všeho dobrého
Alexandra a Kristianek*

Z dějin farnosti

Posvěcení kostela sv. Václava

... Zatím svatyně sv. Václava ve Mníšku, po zhoubě od Švédů roku 1639 jakž takž opravená, na zdech a krovích vždy více scházela. Tudíž pan Ignác z Unwertu, hned jak se stal pánem na Mníšku, jal se stavěti nový kostel sv. Václava uprostřed náměstí Mníšeckého, a do září r. 1756 stavbu přivedl ke konci.

Tehdáž o svátku sv. Václava schystala se velká slavnost

vysvěcení oné svatyně. Bylo právě v čas zlý, kdy vypukla válka sedmiletá, a Prusové porazili rakouské vojsko u Lovosic.

Dne 26. září 1756 ozval se ze staré dřevěné zvonice Mníšecké souzvuk všech zvonů, a z chatrného kostela starého, na rozboření určeného, vyšel slavný průvod mnoha kněží (vyjmenováni) a hojnost pobožného lidu.

Průvod šel do nového kostela. Příbramský vikář vykonal jeho posvěcení a zpíval tu první svatou mši. Druhého dne byly tu rovněž slavné služby Boží. V den třetí, o pouti sv. Václava, přišla veliká procesí od svatého Kiliana, jež vedl tamější farář, benediktin. O 10. hodině ranní vynesli kněží ze starého kostela kříž, křtitelnici, svaté oleje, a posléze nesl opat od sv. Jana pod Skalou Svátost oltářní pod nebesy přes náměstí do

nového kostela, kdež páter svob. pán Dubský měl příležitostní kázání. Potom zpíval opat Slavíček velikou mši svatou, k níž zvláště sepsal hudbu tehdejší rektor školy Mníšecké a regenschori Václav Hahn, hudebník znamenitý. Sešlo se tehdy do Mníšku z blízka i z daleka tolik lidí, že toho nebylo pamětníka.

Z Mníšecké farní kroniky vybral
P. Jan Dlouhý

Svatý, který mě zaujal: Terezie z Lisieux

Zvažovala jsem, zda psát o světcích, který není tolik známý. Třeba o svatém Martinovi, svaté Zdislavě nebo Josefíně Bakhitě. Také jsou mými oblíbenými.

O Terezce toho bylo napsáno mnoho, ona sama po sobě zanechala biografii Dějiny duše a dopisy. Napíši tedy o zkušenostech s jejím doprovázením.

Odmalička jsem vídala její obrázky v domě babičky. Po její smrti se nějakou náhodou ocitl jeden z nich (tmavá kovová plastika) u mé postele, později přibyla ještě skleněná, světlá - přišlo mi to, že se na mě dívá ve dne i v noci. Když jsem byla asi ve druhé třídě, napsala jsem si pro sebe příběh "Monika a Terezka".

Měla jsem i takové malé panenky se kterými jsem si ty příběhy hrála. Moje byla Terezka. V době biřmování přišlo na výběr biřmovacího patrona. Líbilo se mi jméno Terezie, ale protože světců toho jména je více, při otázce (u oltáře) KTEROU Terezii

myslím, jsem řekla, že všechny... Časem se z této skupiny vylouply Terezie z Avily, neboli Veliká a Terezie od Dítěte Ježíše a svaté Tváře, neboli "malá" Terezie. Přitahovala mne její socha, sypající růže. Růže mi také občas symbolizuje její přítomnost. Když dostanu růži, nebo třeba jen její lístek, vím, že je blízko.

V roce 1998 jsem se účastnila setkání s papežem Janem Pavlem II. v Paříži. Patronkou tohoto setkání a Evropy se stala sv. Terezie. Když jsem byla přijata na Vysokou školu, zapochybovala jsem, jestli volím správně. Přímo na katedře jsem na nástěnce uviděla veliký plakát s Terezičkou. (Byl to plakát na představení Lucie Trmíkové, která díky němu uvěřila v Boha). Opět to pro mne bylo znamení, že jsem tu dobře.

O tři roky později jsem ležela nemocná a čekala, zda mne přijmou mezi dobrovolníky na sociální práci do zahraničí, dlouho jsem nedostávala žádnou zprávu.

Máma mi tenkrát přinesla růži - odpověď, že ano. Po návratu jsem zamířila k terciářům na Karmel. Přitom jsem měla dosavadní zkušenosti se spiritualitou a kláštery Jezuitů a Františkánů. Neuměla jsem říct proč, ani že tam jezdí skupinka z Mníšku. Až později mi došlo, že v tom má prsty sv. Tereška.

Zvažovala jsem jestli mým povoláním není vstoupit do komunity Blahoslavenství, nebo k Malým sestrám Ježíšovým. U sv. Jiljí bylo promítání pozoruhodného filmu o sv. Terezii (Alain Cavalier). Po shlédnutí filmu jsem byla v šoku! Byla tam smyšlená postava sestry Lucie, která se přátelila se sv. Terezií. Ta postava ke mně promlouvala a navíc jsem se díky ní dozvěděla, že mým povoláním je manželství. A také, že sv. Terezii "dávám zabrat", což byla pravda.

O tři roky později jsem poznala svého manžela. Křest naší dcery Terezy Františky se konal na její svátek. Doporučuji tuto světici pro osobní doprovázení. Její "zasvěcení

milosrdné lásce" je dostupné každému, prostředky jsou jednoduché - nabízí je běh života jako takový.

Kromě biografie "Dějiny duše" mohou doporučit knížku "Duchovní realismus svaté Terezie z Lisieux" a "Vstupuji do života". Výborné jsou také knížky staršího data "Duch svaté Terezie Ježíškovy" a do kapsy výbor citátů "Cesta sv. Terezie Ježíškovy".

LUCIE SYCHROVÁ

Moje oblíbená modlitba

Josef Krupička 1943, mníšecký rodák

**Moje oblíbená modlitba?
„Jednoznačně Otčenáš, to je prostě klasika“, řekl na můj dotaz pan Krupička. „Naučil jsem se ho ve škole, kde jsem chodil od druhé třídy na náboženství“.**

Za panem Josefem Krupičkou jsem se vydala do jeho rodného domu pod Sequencí, kde to na mne dýchlo první republikou, i když byl dům postaven v roce 1941. Příbuzný

pana Krupičky byl Josef Sequenc a spolu s babičkou vybudovali pod Skalkou pověstnou restauraci Sequenc. Nevlastní dědeček se však s babičkou rozvedl a proto jí postavil dům hned vedle a ten se stal domovem Josefa Krupičky.

Příjemně se s ním povídalo, připravil výborné chlebíčky, až jsem si pomyslela, že to novinářské řemeslo není zas tak zlé.

K víře přivedla pana Krupičku právě
babička, která byla silně věřící.
Našemu kostelu sv. Václava,
v Mníšku pod Brdy, je pan Krupička
věrný po celý život.
A co pro něj modlitba znamená?
„Někdy při ní přemítám

o všem možném a o svých věcech.
Ale záleží na soustředění se
a momentální kondici, to pak cítím
silné spojení s Bohem,“ přiznal na
závěr pan Josef Krupička.

ALEXANDRA MERUNKOVÁ

Otče náš - text modlitby Páně

***Otče náš, jenž jsi na nebesích,
posvěť se jméno tvé.
Přijď království tvé.
Bud' vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi.
Chléb náš vezdejší dej nám dnes.
A odpusť nám naše viny,
jako i my odpouštíme našim viníkům.
A neuved' nás v pokušení, ale zbav nás od zlého.
Amen.***

Josef Krupička (zcela vpravo) se zvoníky Jirkou Pšeničkou a Patricií Severovou - svojí dcerou.

Běž pro recept za panem Krupičkou, ten rád vaří - dostala jsem tip vyzvědět něco pro naše Stopy. A tak jsem to spojila s návštěvou a povídáním o jeho nejoblíbenější modlitbě. A opravdu, pan Krupička na mne vychrlil receptů hned několik.

Když vyprávěl o svém nevlastním dědečkovi hoteliérovi, tak mi bylo jasné, kde svou zálibu ve vaření získal.

(Příbuzný pana Krupičky, Josef Sequenc, byl osobním číšníkem hraběte Thuna, později ve světových restauracích a hotelích v Anglii, Francii, Rakousku, Skotsku a Americe. Po návratu do vlasti pracoval ve francouzské restauraci hotelu Šroubek na Václavském náměstí, kde se později stal ředitelem. V Mníšku vybudoval prvotřídní restauraci – Sequenc, kam jezdili např. Werich, Drda, Hermanová. Zajišťoval receptce na českém velvyslanectví v Paříži.)
A teď k těm receptům.

Ze všeho nejrádší má pan Krupička rád prachobyčejné řízky. Ale ono to není jen tak. K řízkům vážou pana Krupičku vzpomínky z vojny. Byl zařazen jako dozorčí v kuchyni a tam jich obalil a usmažil klidně 700 denně. Proto získal rutinu a přišel na zlepšovák jak řízky uchovat křupavé. Další fígl, který mi prozradil, jsou nadýchané šunkofleky a nakonec speciální Plojhar salát.

Řízky: vepřová kýta nebo kotlety, klasický trojobal, ale vajíčka rozšlehaná v pivě!

Šunkofleky: těstoviny, uzené maso, žloutky rozmíchané se smetanou a na závěr ušlehaný sníh z bílků!

Plojhar salát: 3 lž.oleje, 1 lž.octa, 3 lž.hořčice, 2 lž.rajského protlaku, 2 lž.worcestru, 3 lž.cukru – vše svařit a do studeného vmíchat majolku. Na nudličky nakrájet 1 kg vuřtů, cibule podle gusta a sladkokyselý okurky.

ALEXANDRA MERUNKOVÁ

**Do Stop bychom rádi zařadili rubriku Inzerce.
Chcete něco prodat, nabídnout, nebo naopak nabízíte?
Ozvěte se členům redakce (viz níže).**

■ Farní kapela FRK shání zvukaře! Informace poskytne Daniela Feltová.

■ Nabízím zdarma (jen za odvoz): 1) dřevěnou, zachovalou, obyčejnou dětskou postýlku i s matrací, 2) zvlhčovač vzduchu (málo používaný). Telefon 608 246 502.